

ישראל קורצ'אק קולטור
 ישראלית תפרא קורצ'אק

פושע

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ה', עמ' 289-291
 תרגום: אורי אורלב

יורד שָׁלֵג, עד הבקר יטשטש את עקבותיו. הוא יכול להמשיך וללכת ללא חשש. הלילה חשוף.

הי, לילה חשוף, הי, שָׁלֵג רַךְ, הי, עצים מסקסים, הי, שיחי הערער, הי!...

הוא תלה את ראשה על תזהו, הולך. הוצר הומה, הוגה, מדבר, והשָׁלֵג הדק יורד ויורד. אין איש, לא חיה, לא צפור.

קר ביצר לאיש הבודד, אך חס לו יותר מאשר בין בני האדם. חשוף ביצר לאיש הבודד, אך בָּהִיר לו יותר מאשר בין בני האדם. עצוב ביצר לאיש הבודד, אך שָׁמֵחַ לו יותר מאשר בין בני האדם.

הי, יצר – אחי, הי, עצים – אחי, הי, אָמָא – לילה שחר.

הוא הולך בלי לחוש קר או רֶעֱב, מפני שכלו קָשֵׁב.

האם העצים מדברים או משהו מדבר ומדבר בתוך תזהו? הוא שומע קול ללא מלים. דבור מוזר: לא מוזר, אך נעים לאזן, רם אך חרישי, עליו אך עצוב. מה הקול הזה?

הוא נעצר, סקר את סביבתו והקשיב. כנראה שרק נדמה לו. רעש מוזר מצלצל באזניו. לא, הוא אינו שומע את הקול הזה באזניו. ישב ליד גזע עץ מפני שנדמה הנה לו שרחש צעדי, חריקת השָׁלֵג – מפריעים לו לשמע את הקול היקר.

משהו שר לו עכשו בתזה, מנגו ומנגו, מפגם בקול צפורים, או בקול של עונב, או בקולם של ילדים.

לא, זה איננו קול של צפורים. הצפורים נחמדות, יש להן מעטה פוד, אפים עשויים קרן, וכשחן שבעות, הצפורים הללו, הן מקפצות להן קפיץ! קפץ! ומשאירות סימני צפרנים בשָׁלֵג. לא, זאת אינה צפור שמזמרת לו, לא.

וגם אין זה קולו של עונב. פֶּאֶשֶׁר העונב רועם, והכמר שר, והנרות דולקים, אֶתָּה מתמלא חיל ורעדה, שְׁהִרִי רובצים עלך חטאים לאין ספור. "רצחת את בעל הפנדק, פצעת את מנהל האחזה, העלית באש את האסם, בעטת בבטן אחיך עד שנפל למשכב, הנה חולה רק שלוש שבועות ומת" – אומר העונב; אֶתָּה מתמלא חרדה ובורח ליצר ורועד בכל גופך.

או אולי זה קולו של ילד? מה פתאום ילד, האם יש לך ילד בתזה שלך המדבר אליך עכשו ומטיף?

ילד, אכן. הוא הנה פעם ילד. כזה קטן, כמו הארנב – האפורון. כן, הנה. התרוצץ, רץ, רעה פרות, קבל מכות מאבא.

הוא עצם את עיניו. עכשו הרים משהו את קולו בתזהו. הוא עצם את עיניו וראה את בקתת אביו, את אמו, את האדמונית שלו, את מרינקה שנפטר, את בורק הנאמן שלו. הקול בתזהו גבר שוב. אז לא הנה פושע. הנה ילד. ואהב את זושקה שלו, למה לא הסכימו לתת לו אותה לאשה?

השָׁלֵג יורד ומכסה אותו בשמיכה עבה. אה, חמים עכשו.

עול גרם לו אחיו, לקח לעצמו את הבקתה. הנה מבגר יותר ומשום כך פקח יותר. בתנפה ורמאות הוציא מידי אביו את הבקתה ואת השדה, את האדמונית ואת בורק, אחר-כך הרעיב את הזקן ואותו בקש לגרש. האח התחנן, היו לו ילדים, שני בנים יפים ושתי בנות. עכשו הם יתומים קטנים. ומי אשם?

ושוב גבר הקול בתזהו.

הקטנים יתומים, ובודאי תביא להם אָמָא אב חורג הביתה.

ושוב גבר הקול בתזהו.

מי יודע אם האב החורג יאהב את הילדים, האם לא יכה אותם, לא יפגע בהם?

עיניו התלחלו ושתהי דמעות צצו בזויות העיניים ו... קפאו.

ישראל קורצאק קורצאק
اسرائيل تقرا كورتشاك

הי, עצים אחי, אני אוהב אתכם מפני שאתם טובים אלי.

*

כְּעֵבֶר שְׂבוּעַ מְצֵאוֹ אוֹתוֹ, קְפוּא, יוֹשֵׁב תַּחַת עֵץ. הוֹדִיעוּ לְרֵאשׁ הַמוֹעֵצָה, כְּדִי שֶׁלֹא יִמְשִׁיכוּ לְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו. וְהַכֹּל הַתְּפִלָּאוֹ עַל שְׁלוֹת פְּנֵיו שֶׁל הַפּוֹשֵׁעַ שֶׁבָּרַח מִבֵּית הַסֵּהַר, עַל הַבְּעֵתוֹ הַרוֹגְעַת, שֶׁהַעֵיב עָלֶיהָ רַק דּוֹק קַל שֶׁל עֶצֶב.

